

THE BEATLES: "LET IT BE"

Un bon dia vaig plantejar-me la qüestió que, essent el cine-club un ésser viu, en creixement (recordeu: 9 projeccions el primer any; 18 el segon; 28 el tercer, i sembla que 32 enguany, si el temps ho permet i l'autoritat no ho impedeix) i amb una curta experiència, però experiència al cap i a la fi, a les espatlles, bo seria d'analitzar-ne l'actual situació i posar-la una mica en solfa. Vaig anar a cercar un parell de peoners, bons amics de sempre, i amb una botella de whisky portada de Perpinyà (calia arrodonar el quadre, ja que de cine tractàvem) encetàrem la conversa. Hom pregunta ingènuament si hi havia alguna problemàtica que calgués treure a la llum. Vatuat! A fe de Déu que en sortiren de problemes. Tot just obrí la boca un dels meus interlocutors i em bramà:

—El mercat és una màfia i hem de perdre el temps amb punyetes comercials (localitzar títols, viatges, mercadejar amb els distribuïdors, etc.) que ens distreuen de l'objectiu primer: veure cinema, estudiar cinema, fruit del cinema. Les distribuïdores d'art i assaig van amb una sabata i una espadenya. El ministeri corresponent ha tancat l'aixeta; de les pel·lícules que interessen enguany a tot Europa sols en veurem un 5%. (Jo et fum!) No hi ha manera d'aconseguir llistes de la Filмотeca. I la Federació, ai la Federació! Pobretal

—I les distribuïdores?

—Ondia, les distribuïdores! Algunes que no tinc l'honor de recordar van quedar per sota la sola de la meva sabata. Si els pobrets barcelonins que les dirigeixen ho sentien. Quedarien tots d'una peça! Tan bons minyons, ells, i tan educadets, haurien quedat amb llur aire eternament endiumenjat i el seu vestidet del "Corte Inglés", petrificats com estàtues de sal sodomo-gomorríanes. L'anècdota que arrodoneix el quadre: hi havia un cert interès a fer venir "La noche de los muertos vivientes". Van anar l'Enric i el Menès al Born i els van demanar com a 10.000 castanyes, a potser un tant per cent amb un mínim assegurat. Els qui coneguen l'Enric imagineu-vos la resposta. El dia de Tots Sants vingué del Born fins al Centre un senyor de la casa distribuïdora. Sis mil, cinc mil, quatre mil... avall, avall... La criatura estava a punt de fer cinc anys. ¿No sabíeu que als cinc anys una pel·lícula es mor? Caduquen els drets de distribució de les còpies i cal aprofitar-ne fins a l'última "pela". Com podeu veure, la problemàtica és condicionant d'allò més. Els meus amics em digueren que estaven convençuts d'haver fracassat (sic) en un dels objectius perseguits (utòpicament?) des de l'inici de l'aventura: elevar el nivell mitjà del cinema projectat a les sales comercials que subsisteixen a la ciutat.

el cinema
el cine-club
i la màfia
omnipresent

Perquè la veritat és que, malgrat les projeccions, estudis, conferències, curssets d'història del cinema i altres etcèteres de rigor, es continuen i es continuaran venent bé subproductes del caire de "Mata'ls, vés-te'n", torna i dispara", "Acotxa't, cabrit, que dispara" i veïns de l'enèsim no sé si ben o mal pagats. Que a Reus, com a tants altres indrets, la carn encara es paga per quilos, i els aportats per la nostra-sarífissima-in-commensurable-mite-nacionalista són prou considerables, no creieu? I és lògic, això, en aquest nostre país. Uniu als 17 o 18 anys necessaris i suficients per a anar-se'n a la ximpleria col·lectiva aquella, 30 anys més de sacsons, i us arrodoniran els 50 anys més que menys de la quinta del biberó, viscuts en la més sana repressió gregoriana que al món hagi estat, amb el consegüents negoci d'oculistetes i òptics un cop explotada "la bien pagá". Que com deia cert empresari local del nom del qual no vull recordar-me: "Si la gent de Reus vol veure bon cine té Tarragona a 13 quilòmetres". Conills! I Perpinyà a 300 i escaig, no et fum el gamarús aquest!

Ah! I no us penseu, a Reus hi ha una sala que pagà contribució per a ésser d'art i assalg. Es un poble sempre a punt, el nostre. Sempre a punt per a fer calés, vull dir. Renoí quina manera més grossa d'anar darrera la "pela"! Ja veiéreu "Hel-

ga"? Va durar 3 o 4 setmanes, allò. Quasi un mes de part! Pobra partera, com devia quedar-ne, després, de descansada! Emperò, —ves quin fracàs—, no arriba al rècord de les 6 setmanes de "El último cuplé". Allí sí que hi havia pitram, fillets de Déu! I el petonet del comte rus, us en recordeu? El Carandell ho hauria de ficar a la seva antologia celtibèrica. A més a més era rus, fixeuvos-hi bé, rus però no soviètic! Quina falla, renoi! Amb l'emoció del pitram els devia passar per alt.

Tornant al poble. ¿Vosaltres enteneu que als inicis de la civilització de l'ocel un home de negocis reusenc pugui vendre un cinema a una entitat bancària? O, si es confirmen els rumors, que una altra sala es perdi perquè hi facin una casa de pisos? A mi em sembla que això és com vendre la gallina per molts, molts ous. Però, i després? I quan s'acabin els ous? Perquè la gallina ja no en pondrà més, llavors... L'única resposta que li trobo, a tot això, és que l'empresari (així, en genèric) de cine local no està gens ni mica preparat. No sap res de res de cine. Potser coneix quatre "vedettes", un distribuïdor, i —això sí que és probable— el director general d'espectacles. Aquest sí que el deu conèixer. Però el que és cinema...! Pfff...

Total, que arribem a una conclusió no sé si definitiva però sí que paupèrrima

per maudadíssima: suposant que calgui un cine-club és evident que serveix a les minories i, per tant, no està en condicions de competir econòmicament amb espectacles per a les majories. Sobre la base de 150 persones per sessió (mitjana molt optimista de l'última temporada), la subsistència és precària i si la criatura té quatre anys de vida és perquè l'equip està actuant amb mentalitat d'empresari, perquè amb el cor a la mà li hauria estat molt difícil de no enganxar-se els dits.

Trist fet d'una realitat que comporta l'assistència de quasi 400 persones a la reposició de "El Manantial de la Doncella" (serà per una violació?) i de 30 a la projecció d'uns curt-metratges cubans, malgrat que resultaren pocs el 200 cartells editats per a anunciar-ho. Serà perquè s'hi veia la silueta d'un home que portava boina, estrella de cinc puntes i el pèl a l'aire?

Empentes i rodolons del nostre estimat cine-club, ubicat en l'ara i l'ací d'un país en el qual la cultura està supeditada a la punyetera "pela".

Joan LLOBET